

במדינה

מישפט

הנאשמת שחיפה

את גזר-הדין

בית-המשפט גזר דינם

של שורדים ושכח את

הנאשמת הנוספת בתיק.

השופט אליהו וינוגרד גזר את דינם של שני הצעירים שנאשמו בשוד. הוא הטיל שנתיים מאסר בפועל על המבוגר שביניהם ושנה מאסר על-תנאי לחברו. השניים ישבו במקומם, כאשר צעירה שהרחורת קמה מי בין הקהל היושב באולם, ניגשה לדוכן הרשופטים בצעדים איטיים, ושאלה: "מה אתי?"

השופטים הביטו בה בחוסר-הבנה, והיא הסבירה כי גם היא היתה נאשמת בתיק זה. היא נאשמה עליידי התובעת דבורה חן בכך, שקיבלה שעון זהב, שהיה חלק מי שלל השוד, ומכרה אותו לצורף. אחיה הי צעיר היה אחד משני החשודים שהורשעו, הוא גרר אותה לעבירה.

מצב מביך. בתמיהה בדקו השופטים את התיק העבה שהיה מונח לפנייהם וגילו כי אמנם, בכתב-האישום המקורי שהוגש לפני יותר מ-שנה, היתה גם נאשמת, סמדר עטיה, אך לשוא חיסטו בין המיסמכים המגובבים בתיק כדי למצוא אם גזרו את דינה בעבר, הצעירה פשוט נשכחה.

המצב היה מביך למדי, ומיכון שסמדר לא היתה מיוצגת, והיה צורך בטעונו לעורר נש, שאל אותה אם בית-הדין אם היא תור כל לבוא למחרת שנית. "איני יכולה, יש לי לידה קטנה והיא חולה", הסבירה הנאשמת.

בית-המשפט דחה את הדיון לשעה, ו-אחרי-כך הגיע תורה של התובעת לטעון. עורכת-הדין חן הסבירה לבית-המשפט כי לסמדר אין עבר פלילי, תפקידה בעבירה היה שולי ביותר, ואין היא מבקשת גזירה שווה בעונש לשני העבריינים האחרים, אך היא מבקשת מבית-המשפט להטיל קנס משמעותי על הנאשמת.

סמדר אמרה לבית המשפט כי ביקשה רק לעזור למשפחתה: "רציתי רק לעזור להורים שלי ולעשות טוב", אמרה, "יהיה לי נורא קשה מבחינה כספית אם תטילו עלי קנס כבד".

תוך דקות גזר עליה בית-המשפט עונש מאסר על-תנאי של שלושה חודשים, ושלה אותה לביתה.

אקדה בכלא

באימו אקדה שיחרר אב

את בנו מבית-מעצר צבאי.

למשה קסנטיני יש חיים קשים. מגיל 15 הוא מנהל את עיסקיה-המישפחה ומפרנס את אביו הנכה, אמו ואחיו הקטנים. עד אז היה אביו גבר בריא חזק, שפירנס בכבוד את כל המשפחה מקבל-נותיטיו ועיסקי שיש למצבות. אולם כאשר היה משה תלמיד הכיתה החמישית נפגע אביו במחלה קשה, שגרמה לו לעיוורון חלקי. גוש-שיש, שגפלו על רגלו של האב, עשה איתו לנכה מוחלט.

משה, שהיה הבן הבוגר בבית, התגייס לעזרת המשפחה. עד לגיוסו פירנס את שמונה הנפשות. צה"ל לא התחשב במצבו וגייס אותו בגיל 18, כמו כל אזרח אחר. אולם בני מישפחתו של הצעיר התנגדו לכך בכל תוקף. הם לא הסכימו לחיות במצוקה כלכלית, ולחצו על משה לברוח מהצבא.

הבן ברח כמה פעמים ונפקד מצה"ל, ולאחרונה הסתלק מהצבא לעשרה חודשים. לבסוף הגיעה אליו המישפחה הצבאית, עזרה אותו, ולקחה אותו לכלא צבאי. אביו ואחיו עקבו אחרי המבוינת הצבאית, נכנסו למחנה ובאימו-אקדה הכריזו האב את המצ' לשחרר את בנו. האב דחף את משה למכונית, ויחד נעלמו מהמקום.

הבן נעצר שנית עליידי המישפחה ר הועמד לדין על נפקדות של 10 חודשים ובריחה ממישפחת צבאית. הוא נידון על ידי בית-הדין הצבאי ביפו ל-14 חודשי מאסר בפועל. לא עזרו לבן עזרתו של האב, והראיות שהביא סניגורו, עורך-הדין רחמי מרקין, על מצוקת המשפחה, אולם בעירעור על פסק-הדין החליטו השופטים כי יש לחקור כיצד הצליח האב, שהוא אזרח, לחדור במבוינתו למיחן צבאי שמור היטב, לאיים על מצ' בנושק ולהבריח משם את בנו הצעיר.

הד של ארצי הוא מצליח גם כזמר על הבימה אותו לאיד משמונת מוכרי התקליטים הגדולים בארץ. וגם כמוכר תקליטים. תקליטיו כאן במסיבה שערכו לו חבריו להצלחת תקליטו "חצות", "דרכים" ו"חצות" נמכרו ביותר מ-90 אלף עותקים ועשו לאחרונה הוציא תקליט פופולרי חדש בשם "מקום".

צעירה יפה יושבת כפינת בית-הקפה. הוא מגיב לה במטים ושואל אותי אם היא יפה. רווקא מכוערת אחת ניגשת אליו ואומרת לו: "זיהיתי אותך?" גורל. שתי הנשים יוצאות. כל אחת לחוד. נהיה מאוחר ומדברים קצת על האבות. מוריד לי את היד מהניירות, שלא אכתוב. את מי אתה הכי אוהב בעולם? אני שואלת. חיוך כזה של ילד, שמנסה להיות שוויצר. רק מנסה. מצביע על עצמו. "תכתבי שאמרתי את זה בשוכבות." מומין תה עם סוכריות ואומר: "תראי, אני בעצם די מרוכז בעצמי. קשה להגיד שאני מקשיב לסביבה. בשביל מה אני מתראיין עכשיו, אם לא כדי לדבר על עצמי? זה לא אומר שאני לא אוהב אנשים אחרים, אבל רובם מתחלפים ובעצם אני תמיד אוהב את מי שאני זקוק לו." הוא לא כטוח שטוב להגיד את זה, אבל זה נאמר כבר והוא לא חוזר בו.

וחוץ מעצמך, מהשירים שלך, מהמוסיקה שלך, מה המעורבות שלך במה שקורה לכולנו?"

מנסח מישפטים קצת מבולבלים, קשה לו להסביר, לנקוט עמדה תקיפה, אולי בגלל הקהל שלו, אולי בגלל אבא שלו. אין לו אפילו עמדה ברורה בקשר למילחמה האחרונה. "במיכצע-סיני התקיפו אותנו? בששת-הימים התקיפו אותנו?" הוא שואל. הוא שונא מלחמות. רק שיר אחד יצא לו, וגם הוא לא בדיוק שיר מילחמה:

ברדיו הודיעו שיש מילחמה / והעסק נראה רציני / רציתי לברוח אבל אני מעולם לא חציתי את הים / לא עברתי גבולות / אז הפעם בכוח שכבתי איתך / עד שבא השלום.

"כשיש מילחמה אני רוצה לתקוע את הראש שלי בין שדרים של אשה, עד שזה יעבור." מישוה כתב בעיתון שהמיספר 433 רודף אותו. מיספר ההרוגים של המחלמה האחרונה. "זהו, זה מה שחשוב ה-433 ולא כל הבבל" מסביב. הזכות להיות אחראי על הייאושים ניתנת תמיד לאנשים קטנים מדי. לא רוצה לפרט. שלמה ארצי הוא זמר, לא פילוסוף.

שאלתי אותו איך הוא רואה את עצמו בגיל 60, אבל כבר היה מאוחר ומננו ללכת. בדרך הסביר לי את הסירוב העקשני להצטלם לראיון זה.

"בכל פעם שיוצא תקליט אני מתראיין שש פעמים. לפחות בארבע מהן אני טובל. ככל פעם הם מביאים צלם, שרוצה שאני אעשה לו פווח. לא רוצה! תארי לך שכל ראיון היה מותנה בריצה של שני ק"מ. לא רוצה! יש תמונות טובות שלי בהד ארצי, אפשר לקחת אותן. אני לא משתנה כל יום."

כשהלכתי לראיין את שלמה ארצי אמרו לי שהוא שחצן, לא-טיבעי, מתנשא. לא הרגשתי בכל אלה. שלמה ארצי, זמר, אליל-נוער, כוכב, נראה לי כמו כל בחור בן 33 הנוסע מטבריה לתל-אביב ועוצר בעפולה כדי לקנות גרעינים.

ביחד לים ואז אנחנו שלושה ילדים. אני מעביר אותם לטריפים שלי וחי איתם את הילדות שלי מחדש."

הוא קורא הרבה. הכל. ספרות יפה, כלשים, הרפתקות ושירה. אוהב את חלפי, את נתן יונתן, את רוני סומק, ואלתרמן, כמוכן. אלתרמן זה לאורך כל הדרך, תמיד, בהרבה לילות, בין ספרים אחרים. אהבה ישנה ומתחדשת. כתב ספרי-שיר. מילים מתחברות לאיש. אומר בצער, "היה ספר לא-טוב, מה לעשות?" לא תמיד זה יוצא טוב. בחצי השנה האחרונה יצאו לו רק שלושה שירים טובים — כך הוא אומר — אבל כל הזמן כותב, על הוספה בדרכים, בשפת-הים, בתחנות-הרדק ועל הטוסטר בבית. לא דיאלוג רצוף עם המוזה. עבודה.

אומרת לו שאנשים רבים מתלוננים על העברית שלו והוא תיכף מסכים: "אף פעם לא טענתי שאני מדבר עברית תקנית, אבל כשלקחו אותי לתוכנית ידעו איך אני מדבר. בכל זאת נראה לי יותר חשוב מה אומרים מאשר איך אומרים." אני שואלת על המישפחה שלו ולמה לא הסכים להזמין אותי הביתה. למה הוא לא רוצה בשום אופן להצטלם עם הילדים. "עזבי את זה. רצית לראיין אותי. המישפחה שלי זה לחוד לא מצטלם עם הילדים ולא מוכר אותם. מה את רוצה לדעת: יש לנו בית רגיל, עם שניצל בצהרים ואשה שעובדת בחוץ." הוא אינו יודע אם הוא אבא טוב לפעמים יש לי יסורי-מצפון שאני לא מבלה איתם מספיק, לא תמיד יש לי סבלנות. אבל בקיץ אנחנו הולכים

החבר הכי טוב שלי היא עדיין אשתו מילכה, למרות כל השמועות והדיבורים. בתמונה שלמה ומילכה ארצי בערב חתונתם, שהיה גם ערב זכיותו בפעם הראשונה בפרס "כינור דוד"